

PRÍBEH
ALCHÝMIE

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERA KRAJINA PRÍBEHOV

Príbeh alchýmie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednat môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer
Príbeh alchýmie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRÍBEH
ALCHÝMIE

Napísal Chris Colfer
Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Chris Colfer: *A Tale of Sorcery*

Copyright © 2021 by Christopher Colfer

Illustrations copyright © 2021 by Brandon Dorman

Cover art copyright © 2021 by Brandon Dorman, Cover design by Sasha Illingworth

Cover copyright © 2021 by Hachette Book Group, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Peter Kýška, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-3346-5

ISBN 978-80-566-3363-2 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

ISBN 978-80-566-3364-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-566-3365-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Venované všetkým „opatrovateľom“,
ktorí bojujú za našu planétu
a všetkých jej obyvateľov.
Ďakujem vám!*

*Severné
kráľovstvo*

*Územie
elfov*

✦ Čarodejnica
škola Havrwild

✦ ŠABLŮVÁ PEVNOSŤ

*Západné
kráľovstvo*

✦ SEVEROZÁPADNÉ
JAZERO

✦ SEVEROZÁPADNÉ
PREDHORIE

*Územie
trpaslíkov*

*Južné
kráľovstvo*

✦
*Pevnosť Bratstva
spravodlivých*

*Pamätná akadémia mágie
Celesty Počasitej*

PROLÓG

TVOROVIA Z HLBÍN

Žena sa zobudila na zvuk krokov. Pootvorila oči a cez tmú sa lenivo zadívala na dvere do spálne. Kroky sa však neozývali z chodby pred jej komnatami, ale spoza farebnej fresky na stene. Prudko sa posadila vo veľkej posteli, už úplne čulá. Tajný vchod do spálne poznal okrem nej iba jeden človek a jeho prítomnosť mohla znamenať iba jedinú vec.

V stene zadunelo naliehavé zaklopanie.

„Madam?“ ozval sa chrapľavý hlas. „Ste hore?“

„Áno, poď ďalej,“ odvetila žena.

Tajné dvere sa odsunuli a do miestnosti nazrel muž do slova obalený špinou. Prepadnuté oči vytrieštal od vzrušenia, zato telo mal stuhnuté od strachu.

„Tak čo?“ netrpezlivo ho vyzvala žena.

Muž pomaly pokýval hlavou, akoby ešte vždy neveril tomu, čo sa chystá povedať.

„Našli sme to,“ vysúkal zo seba nakoniec.

Žena odhodila prikrývky a vyskočila. Cez nočnú košeľu si prehodila župan, vkĺzla do papučiek a rozbehla sa k tajným dverám. Muž ju nasledoval po chodbe, ktorá sa kľukatila za stenami jej rozľahlého sídla. Viedla k železnému točitému schodisku, ktoré špirálovito pokračovalo cez nižšie podlažia až hlboko do podzemia. Obaja sa hnali tak rýchlo, že schodisko sa so škripotom rozkývalo.

Celkom dole vošli do obrovského umelého tunela, ktorý sa dlhé kilometre vinul pod zemou ako dutý koreň obrovi-tánskeho stromu až do hĺbok, kam sa žiadny človek nikdy nemal dostať. Bolo to neuveriteľné dielo a jeho výstavba trvala stovky rokov. Keby nebol tak prísne utajený, bol by považovaný za div sveta – lenže málokomu z tých, čo do tunela vstúpili, bolo dovolené ho aj opustiť. Hlinené steny boli plné hrobov nešťastníkov, ktorí zomreli pri jeho kopaní, či ľudí, ktorí sa vyhrážali, že projekt odhalia.

Muž so ženou dlhé hodiny napredovali hlbšie a hlbšie a ani na okamih sa nezastavili, aby si oddýchli. Svetlo z mužovho lampáša ledva dopadalo na hlinu pod ich nohami, takže postupovali nekonečným valcom tmy. Čím dlhšie

kráčali, tým sa horúčava zväčšovala a ich oblečenie čoskoro zvlhlo od potu. Vo vzduchu už bolo cítiť dym zo spálenej zeme, preto sa im ťažko dýchalo. Aj tlak sa zvyšoval, hučalo im v ušiach a obom sa z nosa pustila krv. Napriek tomu obaja pokračovali ďalej, plní odhodlania, ktoré im nedovoľovalo zastaviť sa.

Buch-buch... Buch-buch... Buch-buch...

Osem kilometrov pod povrchom k nim odniekiaľ spredu doľahol slabý zvuk.

Buch-BUCH... Buch-BUCH... Buch-BUCH...

S každým ďalším krokom zvuk silnel. Bolo to pravidelné búšenie, akoby sa blížili k tlúcemu srdcu Zeme.

BUCH-BUCH... BUCH-BUCH... BUCH-BUCH...

Konečne uvideli jasné svetlo pulzujúce v rytme búšenia. Na jeho pozadí žena rozoznala množstvo siluet. Vychudnutí, reťazami spútaní ľudia zvierali v trasúcich sa rukách rýle a krompáče. Títo zotročení väzni sú poslednou generáciou kopáčov, ktorých bude tento tunel potrebovať, pretože práve urobili jeden z najväčších objavov zaznamenatej histórie.

Kopáči sa dívali rovno pred seba, meraví od hrôzy. Žena ich obišla a pozrela sa dopredu – s úžasom a bez strachu.

Pred sebou mala dvojkrídlové dvere, vyše šesťdesiat metrov vysoké a tridsať metrov široké. Boli zo železa, dočervena rozpáleného horúčosťou. Niečo poriadne veľké – a poriadne ťeravé – sa pokúšalo cez tie dvere uniknúť, ale kľučky na oboch krídlach držala pokope ozrutánska reťaz. Pri každom náraze zo škáry medzi krídlami vyšľahli plamene a vystrekla

magma, súčasne sa naskytol kratučký pohľad do sveta ohňa a chaosu na druhej strane.

„Konečne!“ vydýchla žena. „Našli sme *bránu podsvetia!*“

„Madam?“ ozval sa jej vyčerpaný, spotený spoločník a chraplavý hlas sa mu triasol od nervozity. „Čo budeme teraz robiť?“

Žena doširoka otvorila oči a po tvári sa jej rozlial zákerný úsmev. Na túto chvíľu čakala nie *celý život*, ale *niekoľko životov*.

„Otvorte ju!“ prikázala.

PRVÁ KAPITOLA

RÍŠA SPRAVODLIVÝCH

Od posledného východu slnka nad Južným kráľovstvom uplynul skoro rok. Občania nikdy nezabudnú na to príšerné popoludnie, keď princ Flirtus, zvaný Septimus, pritiahol so svojou armádou spravodlivých mŕtvych a zmocnil sa Vozových Hôr. Zasadol na trón svojho zosnulého dedka v sídle Šampiónovcov a vyhlásil sa nie za nového kráľa Južného kráľovstva, ale za cisára novej Ríše spravodlivých.

Žiaľ, nikto v Južnom kráľovstve s tým nemohol nič urobiť. Princ mal zákonné právo naložiť so zdedeným kráľovstvom

podľa vlastného uváženia. Ani jeho najvernejší stúpenci si však nedokázali predstaviť hrôzy, ktoré snoval vo svojich predstavách, a monštrum, ktoré pomáhali stvoriť, začali za krátky čas nenávidieť.

Ako prvé cisár rozpustil vojsko Južného kráľovstva a nahradil ho Armádou mŕtvych. Hneď nato zbavil sudcov všetky právomoci a do ich funkcií dosadil členov svojho verného Bratstva spravodlivých. Tretím krokom bolo zrušenie ústavy Južného kráľovstva a vypracovanie novej, založenej na utlačáteľských princípoch filozofie spravodlivých.

Podľa nových zákonov sa všetky školy a kostoly pozatvárali, pretože jediné, čo občania smeli študovať alebo uctievať, bol samotný cisár. Všetky trhy a obchody boli zrušené a zadržané, jedlo a zásoby sa teraz rozdeľovali podľa cisárovej vôle. Všetci hovoriaci tvorovia – elfovia, trpaslíci, trolovia, škriatkovia a obri – boli vypovedaní do svojich teritórií a mali zákaz návratu. Hranice boli trvalo uzavreté a akákoľvek komunikácia s vonkajším svetom bola prísne zakázaná.

Cisár tiež vyhlásil prísny zákaz nočného vychádzania, ktorý platil pre všetok ľud, a obmedzil spoločenský život. Od súmraku do svitania nikto nesmel byť vonku. Na cesty mimo domova občania potrebovali povolenie a stretávanie sa s kýmkoľvek okrem bezprostrednej rodiny bolo nezákonné. Okrem toho boli mimo zákona postavené aj všetky tvorivé činnosti, napríklad výtvarné umenie, hudba či divadlo. Jediným oblečením, ktoré sa smelo nosiť na verejnosti, boli deprimujúce čierne uniformy poskytnuté cisárom. Súkrom-

né domy boli pravidelne prehľadávané a všetky nájdené peniaze, klenoty, zbrane, obrazy a iné cennosti boli zabavené ako „dar“ ríši.

Na uliciach dňom i nocou hliadkovali cisárovi mŕtvi vojaci, dozerali na dodržiavanie nových nariadení a nerozpakovali sa previnilcov príšerne trestať pre výstrahu ostatným. Obyvatelia sa zdržiavali doma, aby sa nedostali do ťažkostí, a modlili sa, aby ich niekto – alebo niečo – z tej nočnej mory vyslobodil.

Najprísnejšia zmena ústavy sa – ako inak – týkala mágie. Ríša vynášala rozsudky smrti nad každým, kto len sympatizoval s magickým spoločenstvom. Výnos bol taký neurčitý, že cisárovi dával právo poslať do väzenia každého, kto by podľa jeho názoru mohol podporovať jeho magických nepriateľov.

Počas prvých mesiacov po cisárovom nástupe na trón Armáda mŕtvych uväznila vyše sto „sympatizantov mágie“, ktorí boli bez dôkazov aj bez procesu odsúdení na smrť. Zvláštne však bolo, že hoci s rozsudkami mali všetci naponáhlo, samotné popravy sa nekonali. Cisár nikdy nedal najavo, na čo vlastne čaká, ale popravy odkladal na istú *strategickú* príležitosť, ktorú držal v tajnosti.

Hneď v začiatkoch svojho vládnutia dal zbúrať Právnickú univerzitu na námestí vo Vozových Horách a namiesto nej dal postaviť obrovskú arénu. V porovnaní s ostatnými budovami v hlavnom meste bola oveľa vyššia – do hľadiska sa zmestili tisíce ľudí –, no zámerne mala iba *dva* vchody, takže

bolo náročné dostať sa aj dovnútra, aj von. Dokončili ju dva týždne pred prvým výročím vzniku Ríše spravodlivých. Toho večera, keď bola aréna hotová, cisár prikázal všetkým občanom Vozových Hôr, aby sa tam dostavili a stali sa svedkami odložených popráv „sympatizantov mágie“.

Bratstvo spravodlivých – všetci od hlavy po päty oblečení vo svojich strieborných uniformách a vyzbrojení červeno žiariacimi zbraňami z krvavého kameňa – nahnalo unavených, hladných a zúfalých občanov do hľadiska. Cisár tam už bol. Stál na súkromnom balkóne na samom vrchu hľadiska. Vyžarovalo z neho červené svetlo, pretože z krvavého kameňa mal zbroj, plášť i korunu, ktorá sa mu stáčala okolo hlavy ako baranie rohy.

Cisár sa ani raz nepozrel na občanov usádzajúcich sa v hľadisku – celý čas pozorne sledoval okolie arény. Na oči si priťláčal ďalekohľad a skúmal každý centimeter obzoru a každý kúsok večernej oblohy.

„Výsosť!“ Na súkromný balkón vstúpil Vrchný komandant. „Obyvatelia sú v hľadisku a vojaci na svojich miestach, pane.“

„Kušiar!“ spýtal sa Septimus.

„Na svojich pozíciách v aréne aj na strechách domov hlavného mesta.“

„A vchody?“

„V tesnom obklúčení, pane,“ ubezpečil ho Vrchný komandant. „Som presvedčený, že sme postavili najbezpečnejšiu stavbu na svete.“

„Najbezpečnejšiu aj pre *ňu*, komandant?“ ďalej naliehal Septimus.

„Pokiaľ sa nejakým spôsobom dostane dnu, živá von nevyjde.“

Septimus sa za ďalekohľadom zaceril, ale neodložil ho.

„V poriadku,“ povedal. „Začneme.“

Vrchný komandant zaváhal. „Pane, ste si istý, že sa ukáže? Vzhľadom na tie bezpečnostné opatrenia by bolo nesmierne riskantné, keby...“

„Verte mi, komandant, ona sa na tú návnadu chytí!“ vyhlásil Septimus. „Pusťte sa do toho. Na túto chvíľu som čakal dosť dlho.“

Vrchný komandant sa otočil do stredu arény. Na jeho signál začali dvaja členovia Bratstva otáčať kľukou a za nimi sa otvorili ťažké dvere. Tými vstúpili ďalší spomedzi spravodlivých a vyvádzali z podzemia viac ako stovku väzňov. „Sympatizanti mágie“ mali ruky aj nohy spútané ťažkými reťazami, a keď ich strážcovia postrkovali do arény, ledva šúchali nohami.

Keď ľudia videli svojich priateľov a príbuzných v reťaziach, žiadalo sa im kričať, radšej však zostali čo najtichšie. Arénou sa rozľahlo iba niekoľko pridusených výkrikov.

„Začnite rodinou Evergrínovcov!“ zhúkol cez plece Septimus.

Päť členov Bratstva vytiahlo z dlhého radu väzňov piatich členov rodiny Evergrínovcov: sudcu s manželkou, ich synov Brooksa a Barrieho aj Barrieho manželku Penny. Vyvliekli

ich po schodoch na vysoké popraviisko a všetkých postavili do radu pod jedinú slučku. Na divákov urobilo dojem, ako stoicky to Evergrínovci berú – priam akoby sa niektorí z nich nemohli popravy *dočkať*. Pani Evergrínová si prezerala slučku so širokým, až strašidelným úsmevom. Penny sa od dychtivosti div netriasla a Brooks ukázal davu palec hore.

„Ako sa opovažujete zaobchádzať s nami ako so zločincami?“ rozkríkol sa sudca Evergrín. „Som predsa sudca Južného kráľovstva! Celý život som zasvätil presadzovaniu zákonov!“

„Nie, vy ste *boli* sudca,“ uškrnul sa Septimus. „A čoskoro už nebudete vôbec.“

„Začneme s bývalým sudcom, pane?“ spýtal sa komandant.

„Nie, najskôr obeste jeho mladšieho syna,“ rozhodol Septimus. „Ak toto Kmotričku vílu nevyprovokuje, tak už nič.“

Členovia Bratstva postrčili Barrieho k šibenici a pevne mu utiahli slučku okolo krku.

„Ach, b-b-beda!“ vykrikla Penny. „M-m-mám byť svedkom smrti svojho m-m-manžela! Aký k-k-krutý svet!“

„Neboj sa, Jenny – chcem povedať Penny!“ Barrie mal slučku zatahnutú tak pevne, že skoro nemohol hovoriť. „O chvíľu bude po všetkom.“

„P-p-prosím, buďte k nemu m-m-milosrdní!“ prosila jeho manželka.

„Veď obesenie je svojím spôsobom milosrdné,“ podotkol Brooks. „Je to oveľa rýchlejšie než upálenie, utopenie, ukrižovanie alebo uvarenie zaživa. A rozhodne z toho nie je taký

neporiadok ako zo štátia, narazenia na kôl, rozštvrtenia, ukameňovania...“

„Ticho, Brooks!“ sykol sudca Evergrín. „Prestaň s tým! Nie si na rade!“

„Pardon,“ odvetil Brooks pošepky. „Neuvedomil som si, že to hovorím nahlas.“

„Ja so svojím synom súhlasím!“ dramaticky vyhlásila pani Evergrínová, aby ju počula celá aréna. „Tomuto hovoríte verejná poprava? Zažila som popoludňajšie čaje, ktoré boli desivejšie! No tak, cisár, dokážeš to predsa lepšie! Daj nám krv! Daj nám napätie! Daj nám *absolútnu hrôzu!*“

Pani Evergrínová hľadela na cisára nadšene vyvalenými očami, ani keby ho *vyzývala*, aby odsúdil jej syna na príšernejšiu smrť. Sudca Evergrín zavrčal a preletel karhavým pohľadom po členoch svojej rodiny.

„No tak! Predsa sme sa dohodli, že sa budeme držať scenára! Prestaňte improvizovať!“

„Nemôžeš čakať, že v takejto chvíli bude matka mlčať!“ nedala sa pani Evergrínová. „Chcem pre svojho syna to najlepšie – a to sa týka aj popravy!“

Sudca Evergrín urobil grimasu a chytil sa za hlavu.

„Keby som vedel, že sa budete takto správať, *pani Evergrínová*, nikdy by som vás nepožiadal, aby ste sa stali mojou manželkou!“ zahundral. „Všetci mlčte! Odteraz budem hovoriť iba ja!“

Ľuďom, ktorí ich sledovali, sa táto rodinná debata zdala veľmi zvláštna. Všetci v aréne si vymieňali zmätené pohľa-

dy – dokonca aj členovia Bratstva spravodlivých krčili pod kapucňami čelá. Sám cisár si však Evergrínovcov nevšimal. Mal *iné* starosti.

„Niečo tu nesedí...“ šomral si Septimus sám pre seba. „Už by tu mala byť... Jej najmilšieho brata delí od smrti iba pár sekúnd, a jej stále niet!“ Cisárovi búchalo srdce očakávaním. Horúčkovito sa rozhliadal ďalekohľadom po obzore, či mu niečo neušlo.

„Na *tri* ho obeste!“ skríkol Vrchný komandant smerom k šibenici.

Nie, to nie je možné... pomyslel si Septimus. Tá by radšej sama zomrela, než by prišla o svoju rodinu...

„JEDEN!“

Tak kde je? Prečo ich ešte nepriletela zachrániť? Na čo čaká?

„DVA!“

„*Ibaže...*“ povedal Septimus nahlas, pretože mu zišla na um znepokojujúca myšlienka. „*Ibaže by už bola tu!*“

„TRI!“

Cisár sa prudko obrátil k popravisku. Barriemu sa pod nohami otvorila podlaha a telo prepadlo cez drevené pódium. Zdesené obecnstvo zalapalo po dychu. Lenže väzňovi to nezlomilo väzy, ako očakávali. Namiesto toho sa krk Barrieho Evergrína začal natahovať a natahovať ako gumička, až sa jeho nohy dotkli zeme. Všetci diváci v aréne zajačali a niekoľkí dokonca omdleli.

„TO NIE JE BARRIE EVERGRÍN!“ zreval z balkóna Septimus.

